

Điều Ru Nước Mắt

Duyên Anh

13

Đại CATHAY

Tường Vi dậy muộn hơn mọi ngày. Mấy hôm rày này biếng ăn và hay nôn ọe. Trời tự nhiên trở lạnh cơ hồ những hôm chớm thu ngoài Bắc. Trần Đại tưởng thời tiết thay đổi làm Tường Vi bị cúm. Hắn vội vàng sai Năm Hòa Hưng mua “Aspro” về, khuyên nhủ Tường Vi uống. Nhưng nàng lác đầu, bảo cảm xoàng và không chịu uống.

Từ ba tháng nay, Tường Vi sống chung với bọn Trần Đại, Năm Hòa Hưng, và Quyền Tân Định. Nàng đã ngăn cản ý định nạp mình của Trần Đại. Tường Vi thêm sống và thêm yêu. Nàng không muốn đóng khung cuộc đời trong nội trú và mừng tượng ra một tương lai xa lắc xa lơ. Nàng muốn tìm thấy hạnh phúc ngay ở hiện tại dù rất mong manh. Nàng muốn cắn trái hạnh phúc xanh chua. Chua ê rang và xót linh hồn. Nàng linh cảm rằng, đợi trái hạnh phúc chín mùi, chẳng bao giờ được hưởng cả. Thà là hái trái xanh. Tầm tay nàng quá ngắn mà cây đời càng ngày càng cao. Một ngày nào đó, nhìn trái hạnh phúc chín, nàng đành múa vu vơ cho đến khi đời tay múa hết nổi. Trái hạnh phúc không khi nào rụng trúng miệng kẻ thèm khát. Nàng sẽ tuyệt vọng, sẽ thua hẳn số năm tháng chờ đợi. Nàng muốn cắn trái hạnh phúc xanh chua. Trong nỗi chua xót, nàng khám phá ra hương vị thơm tho, ngọt ngào của tình yêu. Nàng đã được dâng trọn tâm hồn và thể xác cho người yêu dấu. Ba tháng bên Trần Đại đủ làm cho nàng sung sướng. Rồi mai mốt, Trần Đại bị bắn chết, cơn hạnh phúc phù du của chàng và nàng có biến thành bọt nước, nàng cũng không còn oán trách gì nữa. Tường Vi đã nghĩ thế trong những giờ phút tâm tư rối loạn, trong những giờ phút sợ hãi, cô độc và cô đơn.

Nhưng hôm nay, triệu chứng biếng ăn, nôn ọe và thèm đồ chua khiến nàng rụng rời. Tường Vi biết cái triệu chứng này mấy năm trước hồi nàng ăn nằm với chàng sinh viên Y Khoa Nguyễn Lưu Niệm. Nàng đã có mang với Trần Đại. Nàng đã có mang. Nàng sẽ có con. Đứa con của tình yêu chân thành và tha thiết, không giống đứa con của sự giàn xếp, lừa gạt và tình cờ. Tường Vi mong mỗi nó ra đời. Song Trần Đại đang chập chờn trước ngưỡng cửa của tử thần. Tương lai nàng không đáng kể nhưng tương lai của đứa bé thì sao. Nó sẽ mồ côi khi còn trong bụng mẹ hay mới lọt lòng. Nó sẽ ra sao? Tường Vi toát mồ hôi mỗi lần tự hỏi như vậy. Và sáng nay nàng nằm lì trên giường, đắp chăn kín mặt để lo sợ và khóc thầm.

Trần Đại chưa biết hắn sắp có một đứa con. Thấy người yêu cảm cúm, hắn buồn. Trần Đại buồn đến độ không muốn nghĩ ngợi đến chuyện sắp xảy ra trong vài tiếng đồng hồ. “Rồi ra sao thì ra”, Trần Đại nhớ như in vào tim phổi câu nói của Tường Vi. Hắn phải nhớ để sống dù sống từng ngày từng phút. Hắn đã bỏ hút xì gà “Hamvatampa”. Bây giờ, Trần Đại hút thuốc “Basto” dở. Hắn cố gắng tiết kiệm, bớt xa hoa để đề phòng những ngày đói rách, những ngày sa sút mà Trần Đại biết chắc sẽ làm Tường Vi ghen ngào.

Năm Hòa Hưng và Quyền Tân Định đã xuống phố từ sớm. Còn một mình Trần Đại ngồi uống nước trà nóng và hút thuốc lá đen. Hắn có vẻ nhàn nhã như một thi sĩ ngồi ngắm hình ảnh. Trần Đại đã viết được một trăm trang cuốn hồi ký “Những ngày đi hoang”. Tuy hắn không chịu nạp mình cho cảnh sát nhưng nhà văn Thiên Chương vẫn quý mến hắn. Ông năng tới nhà Trần Đại chơi. Biết mối tình oan nghiệt và đầy nước mắt của Trần Đại và Tường Vi, nhà văn Thiên Chương rất cảm động. Ông thông cảm Trần Đại. Vào trường hợp ông, ông cũng khó lòng đi nạp mình.

Nhà văn Thiên Chương khuyến khích Trần Đại viết văn. Thiên hồi ký của Trần Đại được ông sửa giùm rồi quảng cáo rùm beng trước khi đăng tải trên nhật báo “Hy Vọng”. Tác phẩm của Trần Đại làm cho “Hy Vọng” lên được vài trăm số. Nhờ đó Trần Đại có tiền tiêu xài. Nhà văn Thiên Chương hy vọng rằng, Trần Đại viết xong, ông sẽ tiết lộ tên tuổi tác giả để gây xúc động với nhà chức trách và xin giảm tội cho Trần Đại. Ông có nói ý nghĩ ông với Trần Đại. Hắn phấn khởi. Hắn cố viết thật hay, thật thực, thật cảm động vì hắn cho rằng hồi kí của hắn sẽ thay lời hắn biện hộ trước tòa án đời và pháp luật. Trần Đại tin tưởng. Song tin tưởng trong sự mơ mộng. Khi hắn nghĩ nhiều về thực tế, hắn đâm xuống tinh thần và tiêu tan mọi ước vọng. Tường Vi nói đúng, công lý không phải là chú Thiên Chương, hiểu hắn, thương hắn. Công lý là những hình phạt nặng nề đã và đang vô tư đến tàn nhẫn đối với kẻ có tội.

Đang ngâm nga ly trà tàu, nghe tiếng Tường Vi thờ dài. Trần Đại dập điếu thuốc là đen rồi đứng dậy bước về phía giường Tường Vi. Hắn vén màn chui đầu vào, đặt tay lên trán Tường Vi:

- Em cảm nặng rồi đấy. Không chịu uống thuốc thì phải đi bác sĩ....

Tường Vi kéo bàn tay của Trần Đại ấp lấy ngực mình:

- Đã bảo em không cảm mà.
- Sao trán em nóng thế?
- Tại em.... Đắp chăn.

Tường Vi trở mình, Nàng buồn nôn, Tường Vi vội đưa tay bịt miệng, ọe thật nhỏ. Rồi nàng nói:

- Giun sáng “xuống phố” đòi hỏi quà sáng đấy anh ạ! Chiều qua ăn ít, giờ đói ghê.
- Anh đi mua phở nhé?
- Thôi.
- Hay mua bánh cuốn?
- Thôi.

Tường Vi nhìn Trần Đại, cười hóm hỉnh:

- Anh đi mua phở ở bát quận mấy?

Trần Đại chột nhốt, hắn mỉm cười chua chát:

- Ủ nhỉ!

Tường Vi thấy thương Trần Đại vô cùng. Nàng kéo hắn nằm cạnh mình và đắp chăn cho hắn:

- Trời lạnh đắp chăn thú hờ anh?
- Ủ.
- Ở ngoài Bắc, về mùa đông anh có cái thú gì?
- Ngồi bếp lửa.
- Thú ấy không độc đáo.
- Ngồi nghe tiếng than củi kêu tí tách êm tai lắm chứ?
- Nhưng không độc đáo.
- Thế em có cái thú gì?
- Thú đọc tiểu thuyết....
- Đắp chăn đọc tiểu thuyết thì có gì là độc đáo?
- Em chưa nói hết.
- Em thử nói hết anh nghe nào?
- Và...ăn lạc rang.

Trần Đại cười thích thú. Tường Vi véo hắn một cái:

- Cười cái gì?
  - Cười lạc rang.
  - Lạc rang sao?
  - Anh hay tưởng tượng nhằm lắm em ạ!
  - Anh đã tưởng tượng thấy gói lạc rang của em à?
  - Ủ....
  - Chắc lạc rang ngon hờ anh? Lạc mua của ông Tàu già ở hồ Gươm.
  - Anh bảo anh tưởng tượng mà....
  - Thì cứ nói đi!
  - Anh tưởng tượng thấy gói lạc rang của ông Tàu già ở hồ Gươm của em có vài hột... thối
  - Ờ, cũng có anh ạ!
  - Thế nhờ em say mê đọc tiểu thuyết mà bốc nhằm phải hột thối bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến thì em phải làm gì?
  - Em vất vợi truyện tung chăn kiếm guốc chạy xuống bếp nhỏ ra rồi xúc miệng chứ còn làm gì nữa.
  - Mất thú vị chín mươi phần trăm.
  - Anh nói lạ.
  - Đang ấp áp truyện đang tới hồi gay cấn mà vất cả sự ấm áp lẫn gay cấn đi thì uống quá.
- Tường Vi kéo cánh tay Trần Đại, cắn hắn một cái:
- Nhảm thật. Biết vậy em nói khác xong.
  - Thì cho em nói lại.
  - Thật nhé!
  - Ủ....
  - Nếu vớ nhằm hột lạc thối thì em nuốt bừa.....

- Nuốt bừa, mùi thối còn phảng phất ở miệng rồi lên mắt dính vào tiểu thuyết.
- Em có cách làm hết mùi thối.
- Cách nào?

Tường Vi nhòm người dậy, đặt lên môi Trần Đại một cái hôn nồng cháy:

- Cách này!

Trần Đại lùa đôi tay vào mái tóc rời của người yêu:

- Cách này thì em thiệt to.

Tường Vi nũng nịu:

- Đâu có thiệt gì .

Bốn con mắt nhìn nhau. Không chớp. Bóng hạnh phúc đã che lấp hết nỗi lo âu của hai người. Họ đã sống hồn nhiên, sung sướng như thế mấy tháng trời. Buổi sáng im lặng một cách dễ chịu. Trong căn hầm ẩm thấp, thiếu ánh sáng hai người nghe rõ tiếng đập của trái tim. Một lát sau, Tường Vi kéo tay áo Trần Đại đặt lên bụng mình:

- Anh đã nghĩ chuyện đan chiếc lồng cho chim con chưa?

Trần Đại giật mình:

- Em đã có mang!
- Hình như thế.
- Sao lại hình như?

Tường Vi ngượng ngập:

- Triệu chứng của thềm ăn chua .

Đôi mắt Trần Đại sáng ngời:

- Em có mang thật rồi.

Tường Vi hất tay Trần Đại khỏi bụng mình:

- Anh vui hay buồn?

Trần Đại không trả lời đúng câu hỏi của Tường Vi. Hắn nói:

- James Dean Hùng biết em sắp có con chắc chú ấy mừng lắm.
- Còn anh, anh có mừng không?
- Anh bối rối lắm.
- Sao lại bối rối?
- Vì...vì...anh...sắp được làm bố! Anh không biết được làm bố mình sẽ phải như thế nào .

Tường Vi bịt miệng để che dấu một nụ cười:

- Anh ngây thơ quá!

Trần Đại chớp mắt lia lịa:

- Có lẽ anh ngây thơ thật em ạ!

Hắn tự đặt tay lên bụng Tường Vi:

- Sao không thấy chim nhỏ cựa quậy?

Tường Vi nghiêng người, ôm chặt lấy Trần Đại:

- Mới có ba tháng mà.
- Mấy tháng nó mới cựa quậy?
- Sáu, bảy tháng cơ.
- Thế bao giờ nó biết khóc?
- Chín tháng, em hỏi lại nhé!
- Ủ.
- Có con anh có mừng không?
- Chắc anh sung sướng.
- Em muốn anh nói sung sướng chứ không muốn anh nói chắc.

Trần Đại đặt chiếc hôn nhẹ lên môi Tường Vi:

- Anh sung sướng lắm .

Tường Vi nghe rạo rức cả tâm hồn. Nàng nín thở để hưởng những cảm giác tuyệt thú của tình thương. Một lúc lâu, nàng khẽ nói:

- Chắc con giống anh.
- Anh muốn chim con giống mẹ.
- Không, em muốn con mình là con trai, con trai mới đủ sức bênh vực mẹ anh ạ! Anh định đặt tên con là gì?

- Anh muốn nhường việc đặt tên con cho Jams Dean Hùng.
Nổi vui mừng chợt chìm xuống, nhưng chỗ cho nỗi buồn hiện lên, Tường Vi chép miệng:

- Chả biết Hùng còn sống không?

Trần Đại đáp:

- Chú Thiên Chương cam đoan sẽ xin được James Dean.
- Nhưng bị đánh đau thế, liệu Hùng chịu nổi thế không
- Anh biết chú ấy chịu nổi.
- Em sợ lắm.
- Sợ gì?
- Sợ ra khỏi Tế Bần, Hùng sẽ mang bệnh. Em thương Hùng.
- Anh cũng thương chú ấy.
- Liệu Hùng được trả tự do không anh?
- Được mà.
- Em không tin người ta trả tự do cho Hùng đâu anh ạ!
- Chú Thiên Chương đã hứa với anh.
- Chú đâu có quyền, chú ấy chỉ có lòng.
- Anh chỉ cần chú ấy có lòng thôi. Hôm nọ chú đã vô Tế Bần, đã gặp Hùng rồi. Chú bảo Hùng vẫn mạnh khỏe.

Muốn xua tan nỗi buồn này đi, Trần Đại nói lảng sang chuyện khác:

- Anh sẽ nhờ chú Thiên Chương đỡ đầu con chúng mình mới được.

Tường Vi buột miệng nói:

- Có con rồi chúng mình sẽ ra sao?

“Chúng mình sẽ ra sao”. Năm tiếng đó cơ hồ năm tiếng sét lớn nổ tung đầu óc Trần Đại. Mắt hấn hoa lên, chân tay hấn bủn rủn. Hấn nhắm mắt lại cố xua đuổi những hình ảnh què quặt. Nhưng hình ảnh nhà tù, hình ảnh công sắt, hình ảnh một gã chạy trốn bị bắn gục dựa trên vũng máu cứ hiện ra rõ rệt. Trần Đại đưa hai tay bưng mặt. Nước mắt hấn ứa ra. Hấn lẩm bầm.

- Con mình sẽ ra sao?

Tường Vi hồi hận. Niềm vui chợt đến như bóng râm trong cơn nắng hạ. Bóng râm vừa đem sự mát mẻ tới đã vội vàng lộn khỏi con đường nóng bỏng. Nàng nhẹ nhàng nói:

- Đừng nghĩ ngợi nữa anh ạ!

Nước mắt Trần Đại càng ứa nhiều. Giọng hấn thê thảm:

- Đừng nghĩ ngợi sao được.

Hấn nhắc lại:

- Con mình sẽ ra sao?

Tường Vi khẽ đáp:

- Con sẽ giống anh...

Trần Đại quay đầu lại. Tường Vi cũng đang ứa nước mắt. Hấn tung mền bước khỏi giường. Trần Đại ra chỗ bàn nhỏ, ngồi im lìm trên chiếc ghế gỗ hút thuốc lá. Tường Vi đi theo hấn. Đôi mắt sầu thương. Trần Đại nhìn Tường Vi:

- Anh sắp làm khổ em.

Tường Vi đưa cánh tay áo thấm nước mắt:

- Em không trách anh đâu.

Trần Đại lại hỏi:

- Con mình sẽ ra sao?

Tường Vi nhắc lại:

- Con sẽ giống anh.

Trần Đại dập điếu thuốc:

- Anh không muốn con giống anh. Con giống anh thì con sẽ đi hoang như anh.

Tường Vi giận dỗi:

- Sao anh nỡ nói thế!

- Vì hôm nay không phải là hôm mà anh em mình đã vẽ tương lai khi đưa em vào nội trú. Hôm nay anh là kẻ sát nhân. Pháp luật đang theo dõi anh.

Tường Vi nín thính. Trần Đại nói tiếp:

- Anh sẽ bị bắt, anh sẽ mang án giết người. Không biết con anh lớn lên có kính bĩ anh không?

- Con sẽ ca ngợi anh.

- Em nói thật mà.
- Tường Vi!
- Dạ...
- Có lẽ đã đến lúc anh phải nghe lời chú Thiên Chương em ạ!
- Anh định ra nấp mình?
- Ừ.
- Anh muốn mất tự do?
- Sống lén lút thế này có khác gì mất tự do.
- Nhưng còn có em.
- Anh biết. Khốn nỗi nay mai chúng ta có con. Anh phải có nghề nghiệp đàng hoàng chứ không thể sống nổi bằng tiền "bất địa" được nữa.
- Anh vào tù liệu em sống nổi trong sự cô độc không?
- Em rón chờ anh .
- Chắc khó lắm anh ạ!

Tự nhiên một ý nghĩ lạ lùng sáng lóe trong đầu óc. Trần Đại ngập ngừng:

- Hay là....
  - Hay là sao hở anh?
  - Anh đưa em về nhà sống với các em anh.
  - Không được đâu?
  - Tại sao lại không được.
  - Em không muốn vào địa ngục lần thứ hai.
  - Gia đình anh sẽ thương em.
  - Sao anh biết?
  - Nếu anh biết chắc như thế, em có bằng lòng về nhà anh chờ đợi anh không?
  - Làm sao anh biết chắc?
  - Đêm nay anh trở về nhà .
  - Đừng anh ạ!
  - Anh trở về xin lỗi cha anh.
  - Đừng, em van anh đừng vì em mà phải khổ sở....
  - Bây giờ không những vì em mà con chúng ta nữa. Vì em và vì con, anh sẽ biết cần rằng chịu nhục. Em mặc anh...
  - Nếu không xong?
  - Em sẽ tới với chú Thiên Chương. Anh tin rằng ba anh sẽ tha thứ cho anh vì chính ông cũng là người có tội.
  - Tại sao mình không sống thế này được ngày nào hay ngày ấy.
  - Còn con thì sao? Nó sẽ phải ra đời, sẽ lớn sẽ phải được học hành dạy bảo tử tế, và phải làm được những việc hơn cha nó. Nó không thể bị khinh bỉ như cha nó. Em nhớ chưa?
  - Em nhớ rồi.
  - Tường Vi!
  - Dạ....
  - Lại đây anh bảo.
- Tường Vi ngoan ngoãn bước lại gần Trần Đại. Hấn đứng lên, ôm lấy nàng nói rất nhỏ:
- Anh yêu em, anh yêu em...